

РЕШЕНИЕ

№ 31747

гр. София, 11.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 14.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **13572** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Ш. Н. Е. М., гражданин на Арабска република Е., подадена чрез адв. О. Б., срещу отказ за издаване на виза вид Д от 02.12.2025г по заявление от 24.08.2025г, издаден от К. Я. - консул, завеждащ консулската служба при Генерално консулство на Република България в К., Е., постановен на основание чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ.

С жалбата се оспорва административния акт като незаконосъобразен – издаден при съществени административнопроцесуални нарушения, при неправилно приложение на материалния закон и липса на компетентност на издалия го орган. Сочи се, че не са изложени подробни мотиви за постановения отказ, а е цитирана единствено разпоредбата от ЗЧРБ. В тази връзка се твърди, че не е доказано основаниято за отказа. Твърди се, че жалбоподателят е подал заявление за виза ведно с всички относими документи съгласно изискванията на закона. Сочи се нарушение на основни права и свободи съгласно Европейската конвенция за правата на човека. Иска се отмяната на отказа за издаване на виза.

С допълнителна молба от 22.01.2026 г. жалбата се поддържа от адв. Б., който подчертава, че отказът не е мотивиран, тъй като не е изразена конкретна причина от административния орган, както и че е незаконосъобразен поради ограничаване на правото на образование на жалбоподателя, което е закрепено в чл. 2 от Протокол № 1 към ЕКПЧ.

В проведено по делото открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата и моли да бъде уважена по изложените в нея съображения. Претендира разноси по делото.

Ответникът – завеждащ консулска служба в К., Арабска република Е., се представлява по делото от юрк. К., която оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Подчертава, че апликантът е заявил, че ще учи в РБ в редовна форма на обучение на английски език, който не владее. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не се представлява по делото.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл. 142, ал. 1 АПК, вр. с чл. 188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че жалбоподателят Ш. Н. Е. М., гражданин на Арабска република Е., е подал заявление вх. № 25001597 за получаване на виза на 24.08.2025 г./л.12-л.13: Към заявлението са приложени следните документи – копие на паспорт, издаден от Арабска република Е.; копие от документ за съдимост; уверение изх. № 354 от 16.07.2025 г., издадено от ректор на Университет по застраховане и финанси, че лицето е записано в редовна форма на обучение в ОКС „бакалавър“ в зимен семестър на учебната 2025/2026 година, специалност „Бизнес мениджмънт и маркетинг“, с преподаване на английски език; удостоверение № 04-11-844/07.07.2025 г., издадено от дирекция „Висше образование“ на МОН, че апликантът е записан за студент от зимен семестър на учебната 2025/2026 година в Университет по застраховане и финанси, специалност „Бизнес мениджмънт и маркетинг“, с преподаване на английски език, редовна форма на обучение, за срок от 4 години, за придобиване на ОКС „бакалавър“. Посочено е, че семестриалната такса за обучение е в размер на 1650 евро и следва да се преведе по банкова сметка. Представена е още декларация от Я. Р., чрез пълномощник М. Д., с която декларира, че предоставя на Ш. Н. Е. М. за пребиваване имот с адрес: [населено място], кв. В., [улица], ап. 16; извлечение от банкова сметка и застраховка за пътуване на стойност 30 000 евро.

По заявлението на Ш. Н. Е. М. за издаване на виза е постановен отказ от 02.12.2025г на консул, завеждащ консулската служба при Генерално консулство на Република България в К., Е., с посочено правно основание по чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ /л.20/. В словесна форма е описано, че „целта и условията на планирания престой не са обосновани. Съществуват основателни съмнения за надеждността на направените от апликанта изявления, във връзка с действителните намерения на пътуване. Има основателни съмнения, че лицето използва целта на пътуване като предлог за незаконна миграция“.

Към преписката е представено копие на писмено обяснение от ЗКС К. Я. /л.21/ от дата 24.08.2025г, в което излага обосновка на решението за отказ.

По делото е представена административната преписка, в т.ч. писмени доказателства от Дирекция „Миграция“ на МВР и ДАНС, не са ангажирани нови доказателства и не са направени доказателствени искания.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

По допустимостта:

Жалбата е подадена от легитимирано лице - адресат на индивидуален административен акт, в 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Редът и условията, при които чужди граждани влизат и пребивават на територията на РБ е установен в Закона за чужденците в РБ. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС, е да притежава валидно издадена виза. Съгласно чл. 9 от ЗЧРБ, визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете визи за пребиваване на

територията на страната.

Органът, който е компетентен да ги издаде, е съответното дипломатическо или консулско представителство на РБ. По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на РБ в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно оправомощаването му за съставяне на формуляри по образец за откази за издаване на визи със Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на министъра на външните работи /л.25/ и Заповед № 22/ 29.06.2025 г. на посланика на РБ в К., Е. /л.22/.

Отказът е издаден в писмена форма - спазен е изискуемия стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са изложени мотиви - разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 и т. 24 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване.

Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК. Съответства на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/.

По отношение на възраженията за липса на мотиви следва да се посочи, че такива са изложени в акта, макар и лаконични. Посочени са релевантните обстоятелства, които са установени в хода процедурата по издаване на виза, както и съответстващите им правни норми, които са довели до формирания отказ на органа. Освен това допълнителни мотиви са изложени в цитираната обяснителна бележка от завеждащ консулската служба в К. - Кр. Я., което покрива изискванията за мотивиране на акта съгласно приетото с Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС. Съгласно посоченото тълкувателно решение, което не е загубило силата си и е задължително за правоприлагащите органи, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение, възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. В настоящия случай мотиви към акта са изложени и в становището на органа от 24.08.2025 г., предхождащо издаването на акта.

Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществени, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

По приложението на материалния закон:

Условията за влизане и пребиваване в РБ на чужди граждани са уредени в ЗЧРБ и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим.

Съгласно чл. 8 от ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза или разрешение за пътуване, когато такива се изискват. Визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит – чл. 9

ЗЧРБ. Видовете визи са уредни в чл. 9а, ал. 2 ЗЧРБ.

На основание чл. 9ж, ал. 1 от ЗЧРБ, за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването. Жалбоподателят е подал заявление за получаване на виза, като е спазил законоустановения ред, което не е спорно между страните. В случая се спори относно наличието на основанията за отказ за предоставяне на виза за дългосрочно пребиваване, уредени в ЗЧРБ.

На основание чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. Съгласно чл. 24в, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат и чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище.

В оспорвания акт е посочено като правно основание за издаването му следното: чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ. Съгласно цитираните правни основания, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато:

- т. 17 - не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит;
- т. 22 - има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава;
- т. 24 - са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване.

В словесна форма в мотивите на акта е уточнено, че „целта и условията на планирания престой не са обосновани. Съществуват основателни съмнения за надеждността на направените от апликанта изявления, във връзка с действителните намерения на пътуване. Има основателни съмнения, че лицето използва целта на пътуване като предлог за незаконна миграция“. В писмено обяснение от ЗКС К. Я. се сочи, че апликантът е представил фиктивно банково извлечение – написано на „сленг“ език, без посочване на валута, данни за контакт с банката и местоположение/адрес на офиса. Соци се също така, че апликантът не владее английски език – изпитва затруднения при попълване на заявлението за виза, а е заявил, че ще се обучава в редовна форма на английски език.

В разпоредбите на чл. 13, ал. 2 от НУРИВОВР, в зависимост от целта на пътуването и вида на визата, за която се кандидатства, кандидатът представя в съответствие с Приложение II от Визовия кодекс:

- а) документи, доказващи целта на пътуването;
- б) документи за осигурено настаняване или доказателство за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването;
- в) документи, доказващи че кандидатът разполага с достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой, така и за завръщането си в държавата на произход или пребиваване, или за транзитно преминаване в трета държава, влизането в която е гарантирано за него, или удостоверяващи, че може да придобие тези средства по законен начин;
- г) документи, позволяващи да се направи преценка за намерението на кандидата да напусне територията на Република България преди изтичането срока на валидност на визата, за която кандидатства.

На основание чл. 19 от НУРИВОВР, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя:

1. документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14;
2. документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на Закона за чужденците в Република България и на правилника за прилагането му, и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

По отношение на приложението на т. 17 са представени от жалбоподателя в административното производство изискуемите документи, които обосновават целта и условията на пребиваването на територията на РБ. В тази връзка са представени уверение изх. № 354 от 16.07.2025 г., издадено от ректор на Университет по застраховане и финанси, че лицето е записано в редовна форма на обучение в ОКС „бакалавър“ в зимен семестър на учебната 2025/2026 година, специалност „Бизнес мениджмънт и маркетинг“, с преподаване на английски език; както и удостоверение № 04-11-844/07.07.2025 г., издадено от дирекция „Висше образование“ на МОН, че апликантът е записан за студент от зимен семестър на учебната 2025/2026 година в Университет по застраховане и финанси, специалност „Бизнес мениджмънт и маркетинг“, с преподаване на английски език, редовна форма на обучение, за срок от 4 години, за придобиване на ОКС „бакалавър“. Посочено е, че семестриалната такса за обучение е в размер на 1650 евро и следва да се преведе по банкова сметка. Представена е още декларация от Я. Р., чрез пълномощник М. Д., с която декларира, че предоставя на Ш. Н. Е. М. за пребиваване имот с адрес: [населено място], кв. В., [улица], ап. 16, с което е изпълнено условието на чл. 13, ал. 2, б. „б“ от Наредбата, както и медицинска застраховка за пътуване на стойност 30 000 евро съгласно чл. 14 от Наредбата.

По отношение разпоредбата на чл. 13, ал. 2, б. „б“ и „в“ от Наредбата, която изисква да се представят доказателства за наличие на достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването и за издръжка както за срока на планирания престой, така и за завръщането си в държавата на произход или пребиваване, или за транзитно преминаване в трета държава, е представено от жалбоподателя извлечение от банкова сметка. Съгласно писменото обяснение на завеждащ консулска служба в извлечението е използван „сленг“ език, липсва посочване на валутата и на данни за контакт с банката.

Съгласно препращането към основанията за получаване на право на продължително пребиваване в РБ, в настоящия случай приложима е хипотезата на чл. 24в от ЗЧРБ. Съгласно ал. 1, разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България. Разрешението се издава за срок 18 месеца, когато се отнася за последната година от обучението. В разпоредбата на ал. 2 от с.з. са описани документите, които следва да бъдат представени от кандидата за обосноваване на посоченото основание. Съгласно т. 4 се изискват доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България.

Настоящият съдебен състав намира, че не е доказано от кандидата, че притежава достатъчно средства да покрие настаняването и издръжката си. Липсата на посочена в банковото извлечение валута възпрепятства административния орган, а и съда да извърши преценка относно равностойността на наличната сума на сбора на минималните месечни прагове, посочени в закона, за целия период на обучение. Обстоятелството, че извлечението се твърди да е издадено от банка в К., не означава, че сумата е посочена в официалната египетска валута. Такива твърдения не са направени от жалбоподателя, а и не могат да бъдат установени безспорно въз

основа на наличните по делото доказателства. Липсата на данни за контакт с банката е пречка да се изиска информацията относно условията на договора, по който на жалбоподателя е открита банкова сметка.

На основание чл. 170, ал. 2 от АПК, когато се оспорва отказ за издаване на административен акт, оспорващият трябва да установи, че са били налице условията за издаването му. В настоящия случай жалбоподателят не се е справил с доказателствената тежест да осигури и представи по делото доказателства, които подкрепят безспорно неговите твърдения за наличие на основанията за получаване на виза за дългосрочно пребиваване, които се припокриват с основанията за получаване на разрешение за продължително пребиваване по чл. 24в от ЗЧРБ, а именно не е доказано, че кандидатът има стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибягва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България. Също така не са ангажирани доказателства относно заплащане на семестриалната такса за обучение, както и за източника на финансирането им. С оглед на това е обоснована хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – не са представени доказателства за целта и условията на заявеното пребиваване.

В допълнение във връзка с горните констатации са налице индикации за наличие на хипотезата на т. 24 от чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, както твърди ответникът - че не е доказана автентичността и истинността на представеното банково извлечение, доколкото липсва посочване на издателя му и възможност посочените в него данни да бъдат потвърдени от банката.

В допълнение следва да се посочи, че съгласно представено по делото писмо рег. № RB-202001-001-03-M-6-3813 от 22.10.2025 г. от зам.-председателя на ДАНС до директора на дирекция „К. отношения“ - МВР, няколко граждани на Е., кандидатстващи за виза, сред които и жалбоподателят, са приети като студенти в същия университет, който предлага общежития на студентите си. Чуждите граждани са посочили, че ще бъдат настанени на един и същ адрес, находящ се в [населено място], кв. В., [улица], ап. 16, където се помещава Висш ислямски институт. В имота е установено, че се настаняват чужди лица от арабски произход или такива, които са наети като работници в страната, и не е общежитие. Последното поставя под съмнение целта на пътуването, доколкото жалбоподателят предоставя противоречива данни относно настаняването си. Представя нотариално заверена декларация от физическо лице в качеството му на управител на ЮЛ със седалище в общ. Е. П., [населено място], а адресът, на който е предоставено жилището за пребиваване от жалбоподателя, се ползва от Висш ислямски институт. Не е установена връзката на посочените лица с тази организация и възможността им да извършват сделки на управление с този имот.

Съгласно същото писмо, от извършена проверка за лицата в Н. е установено, че апликантите лично са предоставили документите си в МОН на 18.06.2025 г., но справка в АИС МВР – ГК показва, че нямат регистрирани влизания в страната, както и издадени български или други шенгенски визи.

Предвид гореизложените констатации от ДАНС е изразено отрицателно становище в Национална визова информационна система в резултат от съгласувателната процедура по заявлението на жалбоподателя Ш. Н. Е. М..

С оглед на гореизложените противоречия в установените за жалбоподателя данни, съдът намира, че е обоснована хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ – налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване.

Преценени в съвкупност, представените по делото доказателства и установените въз основа на тях данни водят до извод, че в случая са налице обстоятелствата по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, които са изрично предвидени в закона хипотези, при които по заявлението на чуждия гражданин за получаване на виза за пребиваване в РБ следва да бъде постановен отказ.

Жалбоподателят е направил твърдения за нарушаване на правото му на образование съгласно Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). Съгласно чл. 2 от Протокол № 1 към ЕКПЧ, никой не може да бъде лишен от правото на образование.

В настоящия случай не е нарушено правото на чуждия гражданин на образование. Фактите по делото са точно в обратния смисъл. Видно е, че жалбоподателят е кандидатствал, в резултат от което е приет и записан за студент в Университет по застраховане и финанси за зимния семестър. Това право обаче не е безусловно и за упражняването му чуждият гражданин следва да отговаря на изискванията за пребиваване на територията на страната, в която ще се обучава, при положение че е записан в редовна форма на обучение. С оглед на това, за да получи виза за дългосрочно пребиваване и разрешение за продължително пребиваване в РБ, се изисква лицето да отговаря на условията, закрепени в ЗЧРБ, които ще гарантират възможността му да остане в страната и да се обучава. Тези условия не са свързани с упражняване на правото му на образование, което същият е упражнил чрез записването си в учебното заведение.

В т. 32 на Решение от 27 май 2014 г., четвърто отделение на ЕСПЧ - Дело В. В. срещу България, съдът посочва, „че, независимо от неговата важност, правото на образование не е абсолютно и може да бъде обект на ограничения. При условие, че няма вреда за същината на правото, тези ограничения са разрешени по подразбиране, тъй като правото на достъп „по своето естество, следва да бъде уредено от държавата“. Както се посочва, обратно на позицията по отношение на чл. от 8 до 11 от Конвенцията, чл. 2 от Протокол № 1 не е обвързан с изчерпателен списък на "легитимни цели", което предоставя определена свобода на преценка на договарящите държави в тази област, доколкото това ограничение има разумна пропорционалност между използваните средства и целта, която трябва да бъде постигната.

В този смисъл РБ е създала условия граждани от трети страни да имат достъп до образование, каквото жалбоподателят е упражнил чрез записването си като редовен студент в Университет по застраховане и финанси, [населено място]. Съгласно чл. 24в, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат и чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище. Това означава, че обучението не представлява самостоятелно основание за влизане и пребиваване на територията на България, а само предпоставка, за да може чужденецът да получи виза и разрешение на продължително пребиваване. Правото на образование не е отнето или ограничено в степен да не може да бъде упражнено, но за това жалбоподателят следва да обоснове по законоустановения начин условията на пребиваването си в държавата, включително по отношение на средствата, чрез които ще се издържа и ще финансира образованието си. Същият не представя включително и в съдебното производство изискуемите доказателства, с които да докаже покриване на изискванията на закона за получаване на виза, въпреки изразеното от органа съмнение за достоверността им. Неоснователни са доводите на жалбоподател в молба от о.с.з, че оспорващият е чужд гражданин, който е получил разрешение за достъп до пазара на труда в РБ по установения законов ред с придобито право да работи в РБ, като е лишен от правната възможност да влезе в страната и да упражни това право, с което са засегнати права по ЕКПЧ и приложимото право на труд и свободен избор на професия, правото на личен живот и право на ефективни правни средства за защита. Видно от заявлението за издаване на виза, жалбоподател е посочил единствено, че основанието за пътуване е образование, а не работа и съответно към него не са

представени доказателства за престиране на труд.

В заключение настоящият съдебен състав намира, че оспорваният административен акт е законосъобразен като издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, съдържащ всички реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, включително фактическите и правни основания за издаването му, спазени са административнопроизводствените правила, материалноправните разпоредби и целта на закона. Жалбата срещу него е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото на ответника се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 102,26 евро, предвид фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 3 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ш. Н. Е. М., гражданин на Арабска република Е., срещу отказ от 02.12.2025г за издаване на виза тип „Д“ на К. Я. - консул, завеждащ консулската служба при Генерално консулство на Република България в К., Арабска република Е., по заявление вх. № 25001597/24.08.2025 г. за получаване на виза.

ОСЪЖДА Ш. Н. Е. М., гражданин на Арабска република Е., **ДА ЗАПЛАТИ** на Министерство на външните работи сумата от 102,26 евро за разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: